

азъ Тристанъ Бернара съ леко ирониченъ гласъ.

Запитаниятъ не отговори.

— Нито една дума? — помислихъ си азъ, като пригнахъ да се смѣя; той не може вече да изговори нито една думичка! . .

После извикахъ високо:

— Не се измжчвайте заради мене. Искате ли да си починете малко?

Мълчание.

Работата почваше да става чудновата.

— Чувате ли ме, Тристанъ Бернаре?

Пакъ нищо.

Изведнажъ ме обхвана безпокойство. Какво значеше това мълчание? Съ крака приковани къмъ педалитѣ и пръсти скопчани за дръжката, азъ хвърлихъ единъ погледъ задъ себе си. . . Милостиви Боже! Азъ бѣхъ самъ!!! Надѣсно, налѣво, докдето ти погледъ стига, се разстилаше обширния килимъ отъ ниви, кждето стърчеха метличини и кадѣнки, докато тамъ-нейде, съвсемъ надалечъ, единъ образъ, изпъкващъ въ черно като китайска сѣнка върху ясно очертания хоризонтъ, образътъ на Тристанъ Бернара, седналъ на хребета на една стрѣнина, ми даваше знакъ да продължавамъ.

Какъ така! . . Азъ се крепѣхъ върху моята машина безъ съдействието на когото и да било? . . Отъ десетина минути насамъ, може би, азъ дължахъ единствено на своитѣ дарби възможността да тъпча прашната почва на пътя? . . Ахъ! Това не продължи, кълна ви се! Скопътъ на прекратеното обаяние въ сжщия мигъ като че ли ме блѣсна съ нѣкакъвъ ритникъ въ корема. Азъ се прекатурихъ. Велосипедътъ ми грохна на страна като нѣкаква вещь, а пѣкъ азъ паднахъ по лицето си, обгряйки съ алената кръвъ на носа си хилядитѣ ржбове на една купчина камъни, които ржката на Провидението бѣше поставила тамъ, много на мѣсто, за да ме приеме.

Преведе: Ас. Младеновъ